

Arrest

nr. 201 972 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 16 november 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 november 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 juni 1986. De tweede verzoekende partij verklaart eveneens de Oekraïense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 19 oktober 1987. De verzoekende partijen zijn met elkaar getrouwd en hebben een gemeenschappelijk minderjarig kind dat werd geboren in 2015.

1.2. Op 8 augustus 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 17 oktober 2017 de beslissing waarbij de aanvraag van 8 augustus 2017 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.08.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

[C.O.] [R.R.: ...], geboren te [...] op 04.06.1986

[K.O.] [R.R.: ...], geboren te [...] op 19.10.1987

+ minderjarig kind:

[C.M.O.], geboren op 02.06.2015

nationaliteit: Oekraïne

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.10.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.4. Eveneens op 17 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: [C.O.]

geboortedatum: 04.06.1986

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene heeft op 02.09.2011 voor de eerste keer asiel aangevraagd. Op 08.12.2016 diende betrokkene een zesde asielaanvraag in. Deze werd op 22.05.2017 afgesloten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24.01.2017, ter kennis gegeven op 27.01.2017. Dit bevel werd verlengd op 23.05.2017 en betrokkene diende uiterlijk op 02.06.2017 het land te verlaten.”

en

“De mevrouw,

Naam + voornaam: [K.O.]

geboortedatum: 19.10.1987

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Oekraïne

+ minderjarig kind:

[C.M.O.], geboren op 02.06.2015

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene heeft op 19.09.2012 voor de eerste keer asiel aangevraagd. Op 08.12.2016 diende betrokkene een derde asielaanvraag in. Deze werd op 22.05.2017 afgesloten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24.01.2017, ter kennis gegeven op 27.01.2017. Dit bevel werd verlengd op 23.05.2017 en betrokkene diende uiterlijk op 02.06.2017 het land te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen verwoorden het middel als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissingen en dienen derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Dat behandelende geneesheer chirurg Dr. [M.V.B.] bevestigt in het standaard medisch getuigschrift van 17 juli 2017 en twee andere medische stukken (onder nummers 3 en 4 van de inventaris) dat de zoon van verzoekers [C.M.] ernstig ziek zijn.

De zoon van verzoekers [M.] die momenteel ziek is, is in België geboren op 2 juni 2015 te Genk.

Het gezin verkeert zich momenteel in de onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst.

Verzoekers hebben geen onroerende goederen in het land van herkomst noch voldoende financiële middelen.

Verzoeker heeft tevens problemen met militaire dienst in Oekraïne.

Hij wil niet deelnemen in de oorlog die momenteel wordt gevoerd in zijn land van herkomst.

De zoon van verzoekers [M.] is momenteel zwaar ziek wat blijkt uit bij de huidige aanvraag toegevoede actuele medische documenten (zie stukken administratief dossier).

Hij heeft een zeer serieuze brandwonden vermeld in standaard medisch getuigschrift dd. 17 juli 2017 ondertekend door chirurg [M.V.B.]

De zoon van verzoekers [M.] kreeg immers op 10 april 2017 een brandwond van 3de graad.

Hij kreeg tevens gedurende 1 maand een hospitalisatie in afdeling van intensieve therapie.

Er was een verplaatsing van skin doorgevoerd.

Het kind dient tevens verder speciale kleding te gebruiken om verwondingen verder te behandelen.

Anders kan het tot sepsis leiden.

Dergelijke behandeling is niet beschikbaar in het land van herkomst van verzoekers.

Deze aandoening dient bijgevolg in België te worden behandeld.

Die nodige behandeling is uitvoerig uitgelegd in het bovenvermeld medisch getuigschrift.

Dat de behandelende geneesheer uitdrukkelijk zeggen dat de medische behandeling en controle noodzakelijk is.

De terugkeer en de behandeling in Oekraïne is onmogelijk wegens politieke problemen van verzoeker in het land van herkomst en wegens gebrek aan nodige behandeling aldaar.

Dat de behandelende geneesheer uitdrukkelijk zegt dat de medische behandeling en controle noodzakelijk is.

Het gaat immers over een ernstige ziekte in hoofde van de zoon van verzoekers.

De stopzetting van de behandeling kan volgens de behandelende geneesheer ernstige gevolgen hebben.

De aandoening(en) van verzoeker zijn in Oekraïne moeilijk geneesbaar rekening houdend met zwakke economische toestand van het gebied en armoede van gewone bevolking.

Dergelijke behandeling is niet beschikbaar en minstens niet toegankelijkheid voor verzoeker die momenteel onvoldoende financiële middelen heeft.

Er bestaat tevens geen adequate behandeling voor deze ziekte in het land van herkomst minstens voor mensen zonder nodige financiële middelen.

Het is duidelijk dat er groot risico is voor verzoeker bestaat in geval van stopzetting van de behandeling of in geval van een niet-correcte behandeling in het land van herkomst.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissingen en dienen derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Verzoekers zijn niet akkoord met de mening van arts-adviseur van de DVZ dat de ziekte kennelijk geen risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van het kind noch voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De behandeling is immers duidelijk niet beschikbaar in het land van herkomst van verzoekers.

Het gaat bovendien in casu over een baby die steeds meer aandacht nodig heeft.

De voorziene duur van de nodige behandeling is volgens de dokter minstens 1 jaar.

De behandelende geneesheer vermeld in het standaard medisch getuigschrift dd. 17 juli 2017 de mogelijke problemen in geval van stopzetting van de behandeling.

Verzoekers beschikken momenteel niet over de nodige financiële middelen om voor die behandeling te betalen.

Alsmede is er voor verzoekers geen enkel sociaal vangnet in hun land van herkomst.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

Het is bv. moeilijk te begrijpen waarom de arts-adviseur van de DVZ van mening is dat er geen spraken van een risico voor het leven of fysieke integriteit en van onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst van verzoekers.

Dat betekent een schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur van de DVZ analyseert niet voldoende het medisch getuigschrift dd. 17 juli 2017.

Hij geeft in zijn brief van 10 oktober 2017 geen argumenten waarom hij denkt dat de ziekte van het kind niet voldoende ernstig is.

Hij zegt in zijn brief quasi enkel over psychiatrische problemen van verzoeker en niet over andere meer gevaarlijke aandoeningen.

Het advies van de arts-adviseur van de DVZ heeft bijgevolg weinig draagkracht.

De bestreden beslissing is echter volledig gebaseerd op dit advies zonder een ander onderzoek uit te voeren.

De tegenpartij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker kan overlijden in geval van stopzetting van de behandeling.

De DVZ motiveert niet waarom de medische aandoening niet ernstig zou zijn.

De motivering is in casu uitermate stereotiep.

De verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur is onvoldoende, te meer dat vaststellingen van de arts-adviseur niet strokken met de medische verslagen toegevoegd aan de huidige aanvraag uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ambtenaar-geneesheer d.d. 10 oktober 2017 een advies opstelde dat onder meer luidt als volgt:

[...]

Uit het voorliggende advies blijkt duidelijk dat de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Enerzijds preciseert de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening, zoals beschreven in het standaard medisch getuigschrift, gaat om brandwonden veroorzaakt door heet water ter hoogte van de armen, borst, buik en hals. Vervolgens stelt hij dat het postoperatieve herstel zonder complicaties verliep en dat verdere behandeling bestaat uit littekenmassage, drukkleidij en huidcrème om de littekens te versoepelen en uit een afscherming van het zonlicht.

Dat een zekere graad van ernst is vereist voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk uit het feit dat die bepaling is gesteund op de begrippen "reëel risico voor het leven of fysieke integriteit" en "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling". Bovendien komt het aan de ambtenaar-geneesheer als enige toe die beoordeling te maken en is het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met het advies niet van die aard de wel onderbouwde bevindingen van de ambtenaar-geneesheer te ondergraven.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden en de ambtenaar-geneesheer is ingegaan op alle door verzoekers overgemaakte medische attesten. Zij tonen niet aan dat bepaalde attesten zouden zijn veronachtzaamd bij het opstellen van het advies.

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;”

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoekers, door te stellen dat de ziekte van hun zoontje wel degelijk ernstig zou zijn, tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer een foutieve of kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt van het in het eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vermelde risico, de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Er kan niet dienstig op absolute wijze worden aangevoerd dat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan. Niet elke voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling. In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer in de regel duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 113 365 van 6 november 2013 onder wat volgt:

“Waar verzoekster betoogt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat telkens dient te worden onderzocht of er een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst en zij stelt dat in de bestreden beslissing “met geen woord over de mogelijke behandeling [wordt] [gerept]”, merkt de Raad op dat niet blijkt dat een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst zich opdringt indien de ingeroepen aandoeningen geen voldoende graad van ernst vertonen in de zin dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat ook zonder verdere behandeling niet kan worden aangenomen dat deze aandoeningen aanleiding zullen geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. In casu stelde de ambtenaar-geneesheer vast dat zelfs indien geen behandeling beschikbaar is voor verzoeksters aandoeningen, dit niet betekent dat zij onmenselijk of vernederend zal worden behandeld.” [...]

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, werd wel degelijk gemotiveerd waarom er geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Uit het administratief dossier blijkt dat er voorafgaandelijk aan de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, een onderzoek werd gevoerd naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“(…) Gezins- en familieleden -> de beslissing geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM

Hoger belang kind -> een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van het kind dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat het samen met de ouders, met wie het een gezin vormt, gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dragen geen bewijzen aan dat hun kind school loopt in een lagere school.

Gezondheidstoestand -> hindert verwijdering niet nergens aangehaald dat betrokkene niet kan reizen. (...)

Waar verzoekers stellen geen sociaal vangnet te hebben in hun herkomstland, dient opgemerkt dat de beslissingen genomen werden ten aanzien van het hele gezin. Hun loutere bewering, als zouden zij geen vrienden, kennissen of familieleden meer hebben in hun herkomstland, wordt niet gestaafd en kan dan ook niet worden weerhouden.

M.b.t. artikel 3 EVRM en de vrees bij terugkeer naar het herkomstland, dient te worden opgemerkt dat alle asielaanvragen inmiddels negatief werden afgesloten en dat verzoekers geen vrees aannemelijk maakten in de zin van voormelde hogere rechtsnorm. Ook thans beperken zij zich tot loutere beweringen, zonder enig begin van bewijs aan te brengen dat artikel 3 EVRM drijft geschonden te worden.”

2.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel het bestuur niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partijen ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

De eerste bestreden beslissing geeft aan te zijn genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en op grond van de in deze bepaling voorziene mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien een arts-adviseur vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van deze wet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Enerzijds handelt het over het geval van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Wanneer de verwerende partij ter onderbouwing van haar beslissing uitdrukkelijk verwijst naar een advies van een arts-adviseur, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de genomen beslissing van niet-ontvankelijkheid en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de arts-adviseur een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. Indien zou blijken dat aan het advies van de arts-adviseur een motiveringsgebrek kleefte en de aanvraag wordt afgewezen op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot afwijzing van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partijen immers toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar volgend advies van een arts-adviseur van 10 oktober 2017:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medische getuigschrift voorgelegd door Mr. [C.M.O.] in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.08.2017.

Uit het standaard medische getuigschrift (SMG) d.d. 17/07/2017 van Dr. [M.V.B.] (brandwondenchirurgie)/Dr. [P.D.] (urgentiegeneskunde) en de medische stukken d.d. 28/06/2017 van Dr. [S.B.]/Dr. [J.M.] (brandwondencentrum UZ Leuven), 04/05/2017 van Dr. [N.W.]/Dr. [M.V.B.], 20/04/2017 van Dr. [S.V.](ASO), 10/05/2017 van Dr. [I.C.] (ASO), ??/??/?? van Dr. [P.M.] (ASO), 17/07/2017 van Dr. [M.V.B.] weerhoud ik dat het gaat om een jongen van 2 jaar en 3 maanden oud die van 10/04-10/05/2017 behandeld werd wegens brandwonden met heet water ter hoogte van armen, borst, buik en hals. Op beide bovenarmpjes en rond de navel werden autogreffes (eigen huid afgenomen van de rechter dij) geplaatst en [M.] kreeg preoperatief antibioticatherapie wegens bloed- en wondinfectie. Het postoperatieve herstel verliep zonder complicaties.

Verdere behandeling bestaat uit littekenmassage, drukkledij en huidcrème (Nivea) om de littekens te versoepelen en uit afscherming van de littekens van het zonlicht (UV-protectie).

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De verzoekende partijen betogen in hun middel dat het moeilijk te begrijpen is hoe de arts-adviseur komt tot haar vaststellingen dat er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit en er evenmin een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst. Zij stellen in het advies geen argumenten te lezen waarom volgens de arts-adviseur de ingeroepen aandoening een gebrek aan voldoende ernst heeft. Zij wijzen erop dat hun kind, volgens het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 17 juli 2017, een behandeling van minstens één jaar moet doorlopen en op de volgens de behandelde arts ernstige gevolgen bij stopzetting van de behandeling. Zij betogen dat de verderzetting van de behandeling in het herkomstland niet mogelijk is.

Uit het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur op basis van de voorgelegde medische stukken vaststelt dat het kind van de verzoekende partijen in de periode van 10 april tot 10 mei 2017 operatief en met antibiotica werd behandeld voor brandwonden ter hoogte van de armen, borst, buik en hals. Zij stelt vast dat het postoperatieve herstel zonder complicaties verliep. Zij wijst er vervolgens op dat nog een verdere behandeling is voorzien met littekenmassage, drukkledij en huidcrème om de littekens te versoepelen en deze af te schermen van het zonlicht. Vervolgens concludeert zij dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland, in casu Oekraïne.

Hoewel de arts-adviseur wijst op een verdere behandeling die het kind volgens de voorgelegde medische stukken nog nodig heeft voor de opgelopen brandwonden, concludeert deze arts – zoals de verzoekende partij correct opmerken – zonder enige verdere toelichting dat kennelijk noch een aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. De arts-adviseur geeft nochtans – waar zij onder meer nog wijst op een verdere behandeling bestaande uit littekenmassage en drukkledij – niet aan dat er volgens haar strikt genomen dan geen sprake meer is van een medische behandeling. Nu de arts-adviseur zich beperkt tot een vermelding van de behandeling die het kind volgens de behandelende arts nog nodig heeft voor zijn brandwonden, zonder te betwisten dat het hier nog een medische behandeling betreft en zonder op enigerlei wijze toe te lichten waarom zij van oordeel is dat een verderzetting van deze voorziene behandeling dan niet noodzakelijk of essentieel is ter voorkoming van een onmenselijke of vernederende behandeling, dienen te verzoekende partijen te worden bijgetreden in hun betoog dat de voorziene motivering hen niet toelaat deze determinerende motieven te kennen die hebben geleid tot de afwijzing van hun verblijfsaanvraag.

De arts-adviseur kon niet zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen oordelen dat er in casu geen sprake is van een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of het land van wettig verblijf.

Hoewel de arts-adviseur bij het beoordelen van de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genoemde risico's over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in diens plaats kan stellen, moet uit het advies van deze arts-adviseur wel afdoende blijken waarom de door de behandelende specialist noodzakelijk geachte verdere behandeling, die zij niet aangeeft te betwisten, volgens haar dan niet essentieel of noodzakelijk is ter voorkoming van een onmenselijke of vernederende behandeling, rekening houdende met de verschillende in dit verband relevante elementen zoals deze blijken uit het voorliggende medische dossier. De beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

De Raad moet in staat worden gesteld om na te gaan waarop de arts-adviseur zich heeft gebaseerd om te besluiten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hoewel de arts-adviseur niet van een bijzondere expertise blijk hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, dient uit het advies zelf te blijken waarop de arts-adviseur zich voor haar beoordeling heeft gestoeld.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan de verwerende partij niet worden bijgetreden in haar betoog in de nota met opmerkingen dat een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing, inclusief het advies, toelaat kennis te nemen van de determinerende motieven die tot deze beslissing hebben geleid of als zouden de verzoekende partijen het tegendeel niet hebben aangetoond. Zij kan evenmin worden bijgetreden in haar betoog als zou uit het verzoekschrift blijken dat deze motieven de verzoekende partijen gekend zijn. De verwerende partij stelt dat niet elke voorkomende ziekte die niet wordt behandeld een individu blootstelt aan een mensonterende behandeling, hetgeen op zich correct is. Waar zij vervolgens evenwel aangeeft dat de arts-adviseur in het advies duidelijk heeft gemaakt waarom het onderzoek naar de behandelmogelijkheden niet wordt gevoerd, kan dit evenwel niet worden bijgetreden. Zij blijft zo ook in gebreke deze determinerende motieven dan weer te geven. De Raad stelt dan ook vast dat de uiteenzetting in de nota met opmerkingen geen afbreuk doet aan de gedane vaststellingen.

Waar de eerste bestreden beslissing, inclusief het medisch advies, niet afdoende motiveert waarom de ingeroepen medische problematiek geen reëel risico vormt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 te worden aangenomen.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Nu noch uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, inclusief het medisch advies, noch uit de stukken van het administratief dossier kan worden vastgesteld dat de arts-adviseur concreet is nagegaan of de ingeroepen gezondheidstoestand onbehandeld kan leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling, blijkt minstens niet dat dit toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet daadwerkelijk is onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan eveneens worden aangenomen.

2.3.3. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.3.4. De Raad stelt daarnaast vast dat de verwerende partij het in de thans voorliggende situatie klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partijen ingediende verblijfsaanvraag op medische gronden. Op die manier, zo oordeelt de Raad, heeft de verwerende partij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat zij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand

van de betrokken onderdaan van een derde land en het gezins- en familieleven. De Raad stelt vast dat de verwerende partij door aldus te handelen erkent dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten. Er kan aldus een feitelijke samenhang worden vastgesteld. Gelet op het feit dat er grond is tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, moeten ook de tweede en derde bestreden beslissing worden vernietigd.

2.3.5. Een verder onderzoek van het middel dringt zich, gelet op hetgeen voorafgaat, niet op.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS